

ВЪ ЧУЖДИ КРАЙ

Азъ нося шарена торба
и кжшей хлѣбъ вѣвъ нея,
край менъ цѣвти и грѣй свѣта —
и азъ вѣрвя и пѣя.

Но вечеръ, легна ли да спя,
скръбъта ме въ мигъ пригрѣща:
азъ виждамъ, какъ трепти ноцъта
надъ бащината кжща.

Какъ стариятъ иконостасъ
вѣвъ стаята свѣтулка,
какъ мойта майка въ кѣсенъ часъ
люлѣе пѣстра люлка —

и взема братчето ми тя
на бѣлата си пазва,
и пѣй, и нѣжно вѣвъ ноцъта
за мене му разказва.

Асенъ Разцвѣтлюковъ